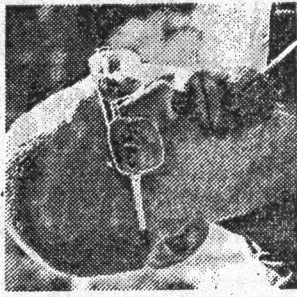

Fagligt fjendskab

**Dan Turèll
i byen**

Dette lille essay er et beskedent bidrag til udforskningen af det faglige fjendskab i hverdagens Danmark.

Selvfølge, intern branche-jalousi er ikke nogen ny ting. 'Frænde er frænde værst' siger man, og det gælder også i fag-familierne. Hvem har ikke været ude for en malermester der blev nødt til at stryge to lag ekstra på grund af forgenrens dårlige arbejde, en elektriker der spurgte hvilken idiot der havde sat den installation op, eller en urmager der forhørte sig om hvem der havde repareret ens ur så klodset sidst og derved besværliggjort hans arbejde?

(Jeg er selv den lykkelige ejer af et uregelmæssigt fungerende ur, som efterhånden har kendt tre urmagere intimt. Hver af dem har om-

talt den forrige i vendinger der ikke ville blive tolereret på en punk-festival).

Men nu kender jeg dog, må jeg indrømme, bedst vilkårene inden for min egen branche, kunst-og-kulturbranchen, og selv om jeg ikke skal hævde forholdene der er anderledes end nogen andre steder, så er de dog mere differentierede.

I hvert fald når man taler, sådan ganske uformelt, kånstner til kunstner. I årenes løb har jeg truffet en hel del kunstnere forskellige steder — faktisk meget forskellige steder — og det har slået mig, konversationen som regel følger et bestemt mønster. Først kommer: 'Hvad laver du?', så kommer: 'Hvad laver så du?', og begge dele accepteres ifølge kunstner-kommunikationens regler uden videre. Men så kommer uundgåeligt som en tredje person, laver — og så er vi inde i Miniefeltet. Enten kommer rosenbuketterne frem fra underlommen, eller springkniven letter sig fra læderbæltet. Konkurrerenter på ethvert område er og bliver et ømtåleligt emne.

Jeg mener imidlertid at have bemærket, at der er en art lagdeling i kunstneres form for kollegial ondskab-fuldhed, eller måske rettere: At hver kunstner har det på

Tegning Peder Nyman

Til gengæld er de fleste malere, så langt min erfaring strækker sig, ret kompromisløse vurderings-mennesker, så rene som børn eller hunde: De elsker eller hader hinanden, op eller ned, ud eller ind. Og hvis man har kendt en maler tre-fire dage og har en smule intuition vil man som regel være på nogenlunde sikker grund.

Sidst og værst, dvs. overst, *skuespillerne*: Den er heavy, heavy, hyper-heavyest, fordi den ene skuespiller altid kunne (og ofte føler han *burde*) have haft en rolle en anden fik — og der er kun én der kan få den.

Skuespilleren vil dog gennemgående lægge mere skjul på sin opfattelse end male- ren. Den kyndige iagttagere vil imidlertid kunne gennemskue dette på f. eks. den utålmodighed i tonefaldet, der lader ane skuespillerens længsel efter på ny at tale om sig selv.

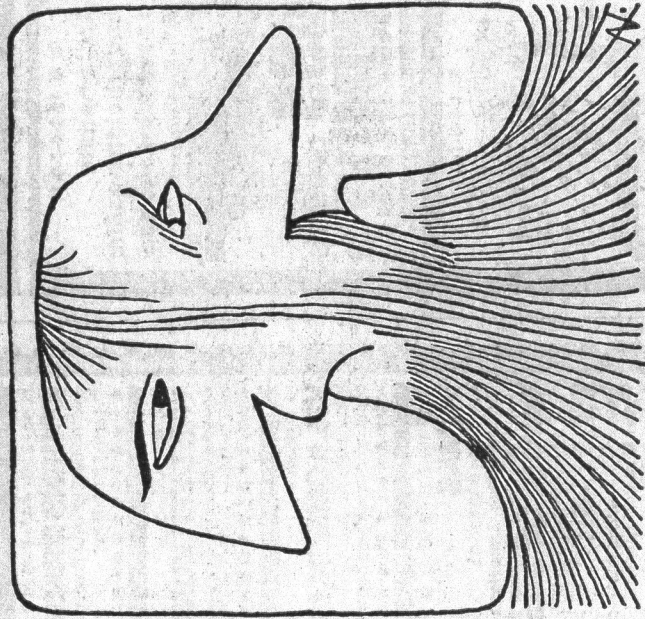
Også her gælder dog visse

fysiske grænser for det faglige fjendskab, nemlig f. eks. at mænd kan være generose over for kvinder (eller omvendt), ældre over for yngre, — med andre ord, så længe der ikke direkte foreligger en rolle-konkurrence.

Så, som De ser: Kunstnerne har det med fagligt fjendskab som enhver branche.

Og De kan tage gift på, at som i enhver anden branche vil de straks benægte det og fortælle de *elsker* hinanden — med ganske samme brændende styrke, fælles fodslag og troskyldige troværdigheder som Helle Virkner og Kristian Albertsen.

P.S.: Hvis De synes jeg har glemte komponisterne, er det udelukkende fordi man ikke kan få en komponist til at udtale sig hverken direkte eller indirekte om sine kolleger. Man ved aldrig hvem der kommer i Statens Musikråd nutildags.

der. De holder sammen, de små svin! De elsker hinanden, bor hos hinanden, skriver forord til hinandens bøger, anmelder hinanden og uddeler priser til hinanden. (Jeg insinuerer intet. Dette er uimodsigelige sociologiske fakta). Der er alt for lidt gensidig spanning mellem danske digtere. (Enkelte oplivende eksempler, opgivende blot ved deres lidenskab, findes dog. Alene for denne sjældne egenskab en blomst til Jess Ørnsbo).

Men så kommer *malerne*, og nu er den tættere på. Man kan godt have både Ørnsbo og Grete-Tove Birthesdatter stående på boghylde, men der er kun én kamin eller sofakrog, og de satans samlere — og kunsthandlere — har det med at vælge én fremfor en anden.

sin måde. Næderst på skalaen, dvs. som de mindst ondskabsfulde, kommer *musikerne*. Musikerne er gennemgående easy-going og (på nær et par sjældne tilfælde jeg *har* i kikkerten med henblik på en senere artikel) stort set accepterende over for hinanden. 'Nå, det er på den måde han skærer den...' 'Du, han har noget i det medium tem-po dér...' 'Måske skyldes deres indbyrdes godmodighed, at de aldrig véd om de ikke sammen. Måske skyldes en dag kommer til at spille den, at det at være musiker i bund og grund er at være indstillet på at spille sammen.

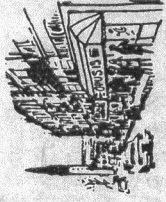
Der er heller ikke meget krudt i det faglige fjendskab blandt vore *forfattere*. Der er for megen kollegialitet, er

GULD SØLV

KØBES
KONTANT

TIL HØJESTE
DAGSPRIS

LYNGBY STORCENTER

OPUS 13

LYNGBY STORCENTER

VESTER VOLDGADE 10